บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

ความมุ่งหมายของการวิจัยเป็นการศึกษาว่า กลุ่มที่เป็นอาสาสมัครซึ่งได้รับการฝึกความไวในการรับรู้จะมีคะแนนจากแบบสำรวจซีพีไอเพิ่มสูงขึ้นกว่ากลุ่มที่เป็นอาสาสมัครซึ่งไม่ได้รับการฝึกหรือไม่

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนิสิตอาสาสมัครเข้าร่วมฝึกแบ่งได้ดังนี้

โครงการวิจัยเบื้องต้น จำนวน 7 คน

โครงการวิจัยเพื่อทดสอบสมมุติฐาน28คน กลุ่มทดลอง14คน กลุ่มควบคุม14คน

กิจกรรมการฝึกความไวในการรับรู้

เป็นกิจกรรมแบบมีโครงสร้างเป็นลำดับ ดำเนินตามวัตถุประสงค์ของการฝึก

สถานที่ฝึกความไวในการรับรู้

ใช้ห้อง311 ตึก3คณะครุศาสตร์และสถานีวิทยาศาสตร์ทางทะเลของคณะวิทยาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตำบลอ่างศิลา จังหวัดชลบุรี

กำหนดเวลาของการฝึกความไวในการรับรู้

โครงการวิจัยเบื้องต้น ระหว่างวันที่10-12มีนาคม2524 (22ชั่วโมง)

โครงการวิจัยเพื่อทดสอบสมมุติฐานระหว่างวันที่17-22มีนาคม2524 (35 ชั่วโมง)

แบบทดสอบที่ใช้ในการวิจัย

แบบสำรวจซีพีไอ ซึ่งใช้วัดบุคลิกภาพ18ด้าน ซึ่งเป็นแบบสำรวจเกี่ยวกับบุคลิกภาพทางสังคมและปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

แบบสำรวจความคิดเห็น ทัศนคติเกี่ยวกับการฝึก ลักษณะของผู้นำ กิจกรรม เวลา สถานที่

แบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำการฝึกไปใช้ในชีวิตประจำวัน

การดำเนินการรวบรวมข้อมูล

กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบสำรวจซีพีไอก่อนและหลังการฝึก

กลุ่มทดลองทำแบบสำรวจทัศนคติและความคิดเห็นเกี่ยวกับการฝึกหลังการฝึกทันที

กลุ่มทดลองทำแบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการนำการฝึกไปใช้ในชีวิตประจำวันหลังหลังการฝึก 6 สัปดาห์

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์คะแนนจากแบบสำรวจซีพีไอโดยใช้ค่า t-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่ได้รับการฝึกและไม่ได้รับการฝึก

ผลการวิจัย

กลุ่มที่ได้รับการฝึกความไวในการรับรู้มีลักษณะบุคลิกภาพที่เกี่ยวข้องกับการอยู่ในสังคมและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมโดยใช้แบบสำรวจซีพีไอ มีคะแนนเพิ่มสูงขึ้นกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05จำนวน10ด้านจากจำนวนทั้งหมด18ด้านได้แก่ ความชอบเข้าสังคม การปรากฏตัวทางสังคม การยอมรับตนเอง ความรู้สึกมีความสุข การควบคุมตัวเอง ความอดทน ความสามารถในการสร้างความประทับใจ การปฏิบัติตนในการอยู่ร่วมกัน ความยืดหยุ่น ความเอาใจใส่ในเรื่องเกี่ยวกับจิตใจ

ส่วนผลการสำรวจความคิดเห็น ทัศนคติที่มีต่อการฝึกในด้านต่างๆพบว่า ส่วนมากมีทัศนคติที่ดีต่อการฝึกความไวในการรับรู้ทั้งในด้านกิจกรรม ประสบการณ์ ประโยชน์ที่ได้รับ รวมถึง การพบว่าผู้เข้าร่วมกลุ่มได้นำเอาความคิดและประสบการณ์ไปใช้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและผู้อื่น

ข้อเสนอแนะ

1.ควรศึกษาถึงผลของการฝึกความไวในการรับรู้กับตัวแปรอื่นๆ เช่นความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความเชื่อมั่นในตนเอง ความใกล้ชิดระหว่างบุคคล(Self Disclosure) เนื่องจากผู้วิจัยสังเกตพบว่า ระยะเวลาที่อยู่ร่วมกันอย่างต่อเนื่องประมาณ35ชั่วโมงนี้ มีผลต่อสมาชิกกลุ่มในด้านความรู้สึกผูกพันใกล้ชิดระหว่างกัน จากการเป็นอาสาสมัครที่ไม่เคยรู้จักมาก่อนแล้วได้มีโอกาสใช้ชีวิตร่วมกันแลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน ดังจะเห็นได้จากข้อความที่ถอดจากเทปตั้งแต่วันแรกของการฝึก

จนถึงข้อความที่ถอดจากเทปในวันสุดท้ายของการฝึก และในบางกิจกรรมเช่นกิจกรรมถนนชีวิต มีสมาชิกบางคนเสนอให้ทำร่วมกันเป็นกลุ่มใหญ่ทั้ง14คนแทนการแบ่งเป็นกลุ่มละ7คน เนื่องจากต้องการร่วมมีประสบการณ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

2.ควรจะได้มีการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่างเช่น เพศ อายุ การศึกษา สถิบัญญาความเข้มแข็งของจิตใจ(Ego Strenght)โดยแบ่งเป็นประเภทต่างๆเพื่อพิจารณาถึงผลที่เกิดขึ้นหลังการฝึกความไวในการรับรู้

3.เปรียบเทียบการจัดความไวในการรับรู้ในแง่ต่างๆ เช่นลักษณะของกิจกรรม ระยะเวลาในการฝึก ลักษณะการนากลุ่ม จากการจัดการฝึกแบบมีโครงสร้างในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยพบว่ามีผลต่อความรู้สึกของสมาชิกบางประการและเสนอให้มีการกำหนดกิจกรรม และจำนวนคนในการทำกิจกรรมบางอย่าง จึงเป็นเรื่องที่น่าจะได้มีการศึกษาโดยคำนึงถึงผลที่เกิดขึ้นจากการฝึก

4.ควรมีวิธีการอื่นๆ นอกเหนือจากการรายงานตนเองในการประเมินประสิทธิภาพของการฝึกความไวในการรับรู้ เช่น การสังเกตพฤติกรรม การรายงานของผู้อื่น การสัมภาษณ์ การทำสังคมมิติ

5.การติดตามผลการฝึกความไวในการรับรู้ในระยะเวลาต่างๆเช่น หนึ่งเดือน สามเดือน หกเดือน และหนึ่งปีเพื่อสำรวจความคงอยู่ของประสิทธิภาพของการฝึก ตลอดจนแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงในระยะต่างๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย